

Arrest

nr. 238 745 van 17 juli 2020
in de zaken RvV X / VIII en RvV XI/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: 1. ten kantore van advocaat T. LEROY
President Kennedypark 26A
8500 KORTRIJK

2. ten kantore van advocaat S. DEMYTTENAERE
Beheerstraat 44
8500 KORTRIJK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2019 (zaak nr. X).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 22 november 2019 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (zaak nr. X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 3 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. DEMYTTENAERE en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1992.

Op 23 september 2015 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 februari 2016 wordt de verzoekende partij als vluchteling erkend.

Op 24 december 2018 wordt de verzoekende partij bij verstek veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf (waarvan 1 jaar effectief) door de correctionele rechtbank van Kortrijk wegens opzettelijke slagen en verwondingen met orgaanverlies tot gevolg.

Op 17 april 2019 wordt de verzoekende partij opgeroepen om op 8 mei 2019 te worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). De commissaris-generaal licht hierbij het volgende toe:

“Uit uw dossier blijkt dat een nieuw element in verband met uw vluchtelingenstatus in aanmerking moet worden genomen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat u op 24 december 2018 veroordeeld werd door de Correctionele rechtbank te Kortrijk.

Dit nieuwe element zou mij ertoe kunnen brengen, deze status in te trekken o.b.v. artikel 55/3/1, §1 van de Wet van 15 december 1980 (redelijke gronden om de vreemdeling te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid).

Verder blijkt uit uw dossier dat de omstandigheden op basis waarvan uw vluchtelingenstatus werd toegekend niet langer meer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit nieuwe element zou mij ertoe kunnen brengen, deze status op te heffen o.b.v. artikel 55/3 van de Wet van 15 december 1980.

U krijgt de gelegenheid om mondeling op dit element te reageren en redenen aan te halen tot behoud van uw status.”

Op 21 oktober 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij op grond van artikel 55/3/1, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt ingetrokken. Dit is de bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Shaftalo Bagh (district Khanabad, provincie Kunduz).

U verklaarde het Afghaans leger te hebben gediend. Ten gevolge uw activiteiten voor het leger zou u problemen met de Taliban hebben gekregen. Om die reden verliet u Afghanistan. U kwam naar België en diende hier op 23 september 2015 uw verzoek om internationale bescherming in. U legde enkele foto's, een bankkaart en twee medische attesten neer.

U kreeg op 29 februari 2016 de vluchtelingenstatus toegekend.

Op 24 december 2018 werd u bij verstek veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Kortrijk wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met het verlies van een orgaan tot gevolg.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, u heden de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de Correctionele rechtbank te Kortrijk. Uit dit vonnis blijkt dat u op 24 december 2018 bij verstek veroordeeld werd voor het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met de omstandigheid dat de slagen en verwondingen het volledig verlies van het gebruik van een orgaan ten gevolge hebben.

Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij

dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van 24 december 2018.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat u op 24 december 2018 bij verstek veroordeeld werd door de Correctionele rechtbank te Kortrijk wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met het verlies van een orgaan tot gevolg. Uit het vonnis komt naar voren dat u het slachtoffer dermate toegetakeld had dat hij meerdere snijwonden had, amper kon ademen door een klaplong, een massieve inwendige bloeding had, en uiteindelijk zijn milt operatief heeft moeten laten verwijderen, waardoor hij zich voor de rest van zijn leven jaarlijks moet laten vaccineren tegen diverse infectieziekten. De Correctionele rechtbank achtte de feiten die u ten laste werden gelegd als bewezen en hield bij het bepalen van de strafmaat rekening met “de aard en de bijzondere ernst van de feiten en de uitermate brutale omstandigheden waarin deze werden gepleegd, waarbij tweede beklaagde het slachtoffer met niets ontziend geweld op het openbaar domein met een scherp voorwerp meerdere steekwonden heeft toegebracht op verschillende plaatsen op het lichaam; (...)”

Gelet op de bijzonder ernst van de door u gepleegde feiten, het door u gehanteerde geweld, de levenslange gevolgen hiervan voor het slachtoffer, het gegeven dat u veroordeeld werd tot 3 jaar gevangenisstraf (waarvan 1 jaar effectief) en het betalen van een schadevergoeding voor een totaalbedrag van 15.397,17 € lijdt het dan ook geen twijfel dat het misdrijf waarvoor u definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft. Niettegenstaande de Correctionele rechtbank vaststelde dat u een blanco strafregister had, dient vastgesteld te worden dat het misdrijf waarvoor u veroordeeld werd dermate ernstig is dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt. Uit uw persoonlijk gedrag blijkt immers dat u geen enkele vorm van respect heeft voor de fysieke integriteit van anderen, dat u er niet voor terugschrikt fors fysiek geweld te gebruiken en er evenmin voor terugdeinst een wapen te hanteren. Bovendien blijkt uit de stukken waarover het CGVS beschikt, dat u de schuld in de schoenen van uw slachtoffer heeft proberen schuiven, wat er op wijst dat u geen schuldinzicht heeft, noch berouw heeft. Uw gedrag getuigt van een gebrek aan normbesef en een zeer gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 6 maart 2019 opgeroepen om op 27 maart 2019 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS. U werd een tweede keer opgeroepen op 17 april 2019 om op 8 mei 2019 te worden gehoord.

U gaf geen gevolg aan deze oproepingen. U liet tevens na om binnen de 15 dagen volgend op de door de Commissaris-generaal vastgestelde datum van gehoor een geldige reden voor uw afwezigheid over te maken. Het CGVS kan dan ook niet anders dan de geldigheid van de u eerder toegekende vluchtelingenstatus te beoordelen op basis van de informatie en de elementen die door derden aan het CGVS werden overgemaakt, en zoals hoger reeds werd toegelicht blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden dient te worden ingetrokken op grond van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Door geen gevolg te geven aan de oproeping voor een persoonlijk onderhoud ontzegt u het Commissariaat-generaal de mogelijkheid om een waarheidsgetrouw en accuraat beeld van uw actuele situatie te vormen. Bijgevolg is het Commissariaat-generaal niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit al dan niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken. “

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij twee ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 16 december 2019, met name het verzoekschrift gekend onder het rolnummer RvV X, ingediend door de verzoekende partij op 15 november 2019, en het verzoekschrift gekend onder het rolnummer RvV X, ingediend door de verzoekende partij op 22 november 2019.

In casu dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Met toepassing van deze bepaling worden de beroepen met rolnummers RvV X en RvV X van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting gewezen op het bepaalde in artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet, heeft de advocaat van de verzoekende partij én de verzoekende partij in persoon aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak kan doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer RvV X, zodat geacht wordt dat de verzoekende partij afstand doet van het beroep tegen de bestreden beslissing in de zaak met rolnummer RvV X. De Raad zal derhalve enkel uitspraak doen op basis van het verzoekschrift in de zaak met rolnummer RvV X.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel betwist de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing.

Ten eerste betoogt de verzoekende partij dat zij ten gevolge van een huisvestingsproblematiek alsook een adresproblematiek nooit de kans gekregen heeft om kennis te nemen van de oproepingsbrief van de verwerende partij en zich voor een persoonlijk onderhoud aan te melden. In haar verzoekschrift zet de verzoekende partij dit huisvestingsproblematiek nader uiteen en brengt ze een vonnis van de vrederechter van 2 juli 2019 bij.

Ten tweede stelt de verzoekende partij dat zij bij verstek veroordeeld werd, maar dat zij inderdaad werd verhoord omtrent de vechtpartij en dat zij nooit in voorlopige hechtenis heeft gezeten hiervoor. De verzoekende partij vervolgt dat uit het gegeven dat de parketmagistraat of de onderzoeksrechter niet overging tot de voorlopige hechtenis blijkt dat ze haar niet beschouwen als een gevaar voor de samenleving. Voorts geeft de verzoekende partij aan dat zij sinds de vechtpartij geen enkel contact meer gehad heeft met de politie of met andere instanties. De verzoekende partij benadrukt ook dat zij zelf ernstige verwondingen opgelopen heeft. De verzoekende partij stelt dat het slachtoffer een kennis van haar is en dat de vechtpartij begonnen is toen zij terugkeerde om haar GSM op te halen. Hiervoor verwijst de verzoekende partij naar de camerabeelden die deel uitmaken van het strafdossier. De verzoekende partij vervolgt dat uit het vonnis geenszins blijkt dat zij de aanstoker is van deze vechtpartij. Ook gaat de verzoekende partij in op haar blanco strafregister en dat slechts één derde van de straf effectief was.

3.1.2. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

4. Beoordeling

4.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

4.2. Overeenkomstig artikel 57/6, §1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 van de Vreemdelingenwet in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, §1 en §3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* de verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De Raad bemerkt dat de wetgever de begrippen ‘*bijzonder ernstig misdrijf*’ en ‘*gevaar voor de samenleving*’ niet gedefinieerd heeft en dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden. De Raad benadrukt dienaangaande dat in de Memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, op omstandige wijze uiteengezet wordt dat het begrip ‘*bijzonder ernstig misdrijf*’ geenszins beperkt is tot ‘*misdaden*’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek: *“Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip “crime”, en niet “infraction”. In de Belgische context verwijst het begrip “crime” op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip “infraction”. Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen “crimes” in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als “bijzonder ernstig.”* (zie p. 16-17 van het wetsontwerp, DOC 54 1197/001). Voor de invulling van het begrip ‘*bijzonder ernstig misdrijf*’ gaf de staatssecretaris er immers *“de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten.”* (zie p. 25 van het Verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, *Parl.St. Kamer*, DOC 54, 1197/003, 18-19). Dat het begrip ‘*bijzonder ernstig misdrijf*’ niet voorbehouden is tot terroristische misdrijven blijkt bovendien uit het gegeven dat het amendement dat er toe strekte de werkingssfeer van dit begrip af te bakenen tot de in Boek II, Titel 1ter van het Strafwetboek bedoelde terroristische misdrijven waarin verwezen werd (*Parl.St. Kamer*, DOC 54, 1197/003, 24 en 27). Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een ‘*misdad*’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het zijn de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor de verzoekende partij veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip ‘*bijzonder ernstig misdrijf*’.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de

omstandigheden van het misdrijf en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen. Uit de tekst van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 5 juni 2017 betrokken was bij een vechtpartij waarbij, naast de verzoekende partij en het slachtoffer, nog enkele andere personen van Afghaanse origine mee gevochten hebben. De verzoekende partij werd weliswaar als enige veroordeeld. Omstreeks iets voor half elf 's avonds heeft de verzoekende partij aan de woning van het slachtoffer aangebeld. In het vonnis van de 24 december 2018 staat voorts te lezen dat *“na enkele minuten is hij daar evenwel terug vertrokken, vermoedelijk omdat het slachtoffer en zijn medebewoners hem duidelijk hadden gemaakt dat hij daar niet welkom was, waarop hij omstreeks 22u29 te zien was op de beelden van de bewakingscamera toen hij terug in de richting van zijn woning aan de [...] wandelde. [...] een drietal minuten later, nl. omstreeks 22u32, is op dezelfde bewakingscamera te zien hoe hij reeds terug wandelt in de richting van de woning van het slachtoffer. [...] Nog eens drie minuten later, om 22u35, liep hij terug in de richting van zijn woning [...]”*. Uit voormeld vonnis blijkt dat de verzoekende partij van 22 uur 32 tot 22 uur 35 met een niet nader geïdentificeerd scherp voorwerp meermaals, op verschillende plaatsen in het lichaam van het slachtoffer gestoken heeft. Alsook valt te lezen in het vonnis dat het merendeel van deze wonden oppervlakkig waren, slechts drie wonden waren merkelijk dieper. Ten gevolge van deze diepere wonden heeft het slachtoffer een klaplong opgelopen en diende zijn milt operatief te worden verwijderd. Uit het vonnis blijkt dat verzoekers betoog tijdens zijn gehoor op 6 juli 2017 dat het om zelfverdediging ging, niet weerhouden werd door de strafrechter. Het is inderdaad zo dat het vonnis ook aangeeft dat de verzoekende partij tijdens dit gevecht verwondingen opgelopen heeft, maar oordeelt dat op basis van de bewijsstukken die voorlagen op het ogenblik van de uitspraak niet kon bepaald worden wie deze verwondingen aan de verzoekende partij toegebracht heeft. Bij het bepalen van de straf en de strafmaat hield de strafrechter enerzijds rekening met de aard en de bijzondere ernst van de feiten en de uitermate brutale omstandigheden waarin deze werden gepleegd in het openbaar domein. Anderzijds wees de strafrechter ook op de zeer jonge leeftijd van de verzoekende partij en haar blanco strafverleden. De verzoekende partij werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van drie jaar, met uitstel en tot een geldboete van 200,00 EUR wettelijk te verhogen met 70 opdecimes, hetzij X8, en aldus gebracht op 1.600,00 EUR, met uitstel. Voorts wordt in voormeld vonnis geoordeeld dat: *“Aangezien de straf niet meer dan vijf jaar gevangenisstraf bedraagt, de betrokkene nog geen veroordeling heeft ondergaan tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden of tot een gelijkaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis van het Strafwetboek en de opgelegde straf een voldoende waarschuwing zal uitmaken om het plegen van andere of analoge misdrijven te voorkomen,*

- *Gelast dat de tenuitvoerlegging van bovenstaande gevangenisstraf zal uitgesteld worden voor de duur van vijf jaar, ter uitzondering van één jaar effectief,*
- *Gelast dat de tenuitvoerlegging van bovenstaande geldboete zal uitgesteld worden voor de duur van drie jaar ter uitzondering van 100,00 EUR effectief, wettelijk te verhogen met 70 opdecimes, hetzij X8, en aldus gebracht op 800,00 EUR.”*

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de werkelijke geleden schade voor het slachtoffer aanzienlijk is daar deze persoon zonder milt door het leven dient te gaan en zich voor de rest van zijn leven dient te laten vaccineren tegen verschillende infectieziektes. Dit weerspiegelt zich ook in de schadevergoeding die de verzoekende partij aan het slachtoffer dient te betalen. De verzoekende partij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf en een geldboete, beide deels met uitstel en deels effectief, om haar het wederrechtelijk karakter van de gepleegde feiten te doen inzien en haar ervan te weerhouden om in de toekomst gelijkaardige feiten of andere misdrijven te plegen. Tijdens deze “vechtpartij” heeft de verzoekende partij zelf ook zware verwondingen opgelopen, maar op basis van de bewijsstukken die voorlagen op het ogenblik dat het vonnis werd uitgesproken kon niet met zekerheid worden afgeleid wie deze verwondingen aan de verzoekende partij toegebracht heeft. De verzoekende partij is op de terechtzitting van 17 december 2018 niet verschenen en werd evenmin vertegenwoordigd, maar heeft geen verzet tegen het vonnis aangetekend. De advocaat van de verzoekende partij geeft aan dat de verzoekende partij haar hoofdgevangenisstraf van één jaar effectief onder elektronisch toezicht uitgevoerd heeft. Dit betreft een relevant element bij de beoordeling van de bijzondere ernst van de door de verzoekende partij gepleegde daden.

Hoewel verzoekers daden als laakbaar en verwerpelijk kunnen bestempeld worden, deze ernstig bestraft dienen te worden en het slachtoffer moet vergoed worden, is de Raad *in casu* en rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, van oordeel dat de door de verzoekende partij gestelde

daden, waarvoor zij definitief werd veroordeeld op 24 december 2018 niet kunnen worden gekwalificeerd als redenen voor de intrekking van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van dit vonnis niet op goede gronden vaststellen dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. De Raad besluit daarom dat de door de verzoekende partij gepleegde strafbare feiten niet in aanmerking kunnen worden genomen om over te gaan tot intrekking van haar vluchtelingenstatus.

4.3. De argumentatie ter terechtzitting die verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing, werpt geen ander licht op bovenstaande beoordeling die rekening houdt met omstandigheden die de bestreden beslissing niet vermeldt.

4.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de intrekking van de vluchtelingenstatus in hoofde van de verzoekende partij niet wordt bevestigd, zodat de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder dienen te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

Verzoekende partij behoudt de vluchtelingenstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS